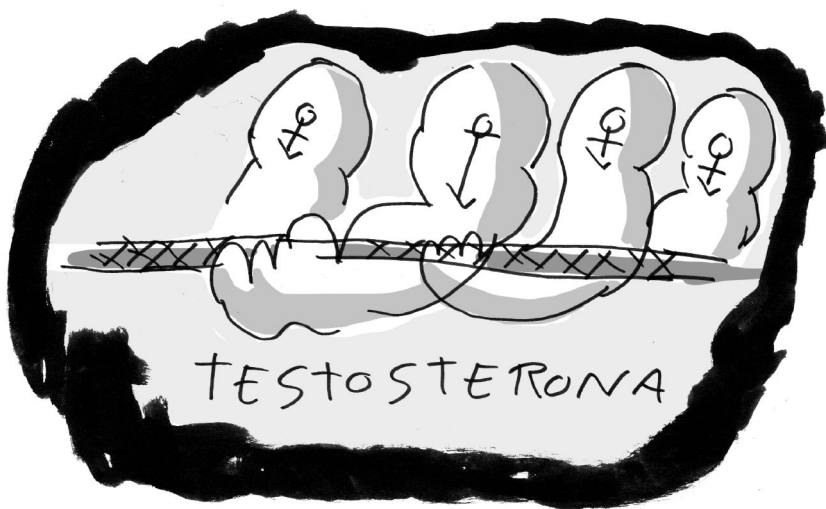
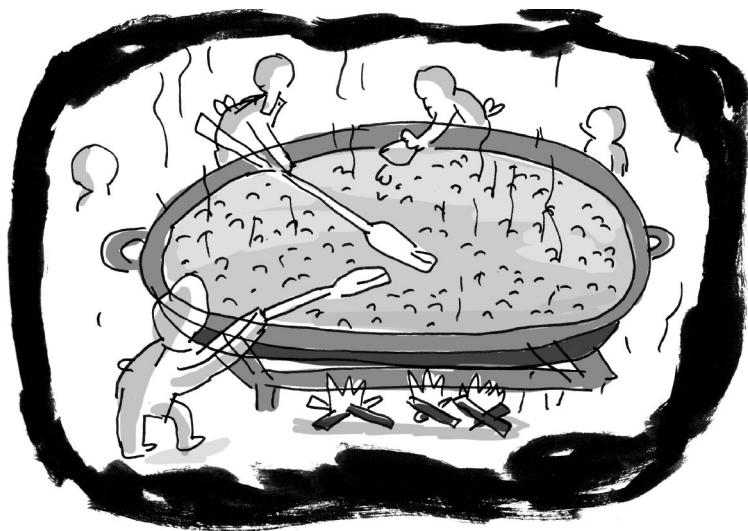

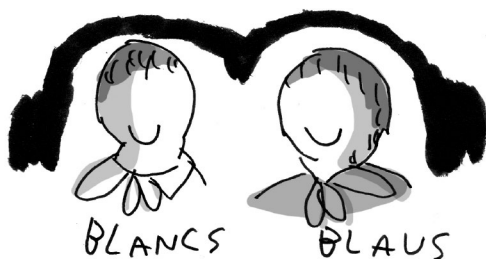

Avui ha estat força més guai que ahir i ha lluit el sol.

M'he llevat gairebé al migdia i he dinat paella popular per a esmorzar. Acabat de llevar sempre li he trobat un gust estrany al peix, però aquesta vegada acompanyat dels consellers i l'alcalde, sota els arbres i en taules de plàstic al parc, l'he trobat bo.

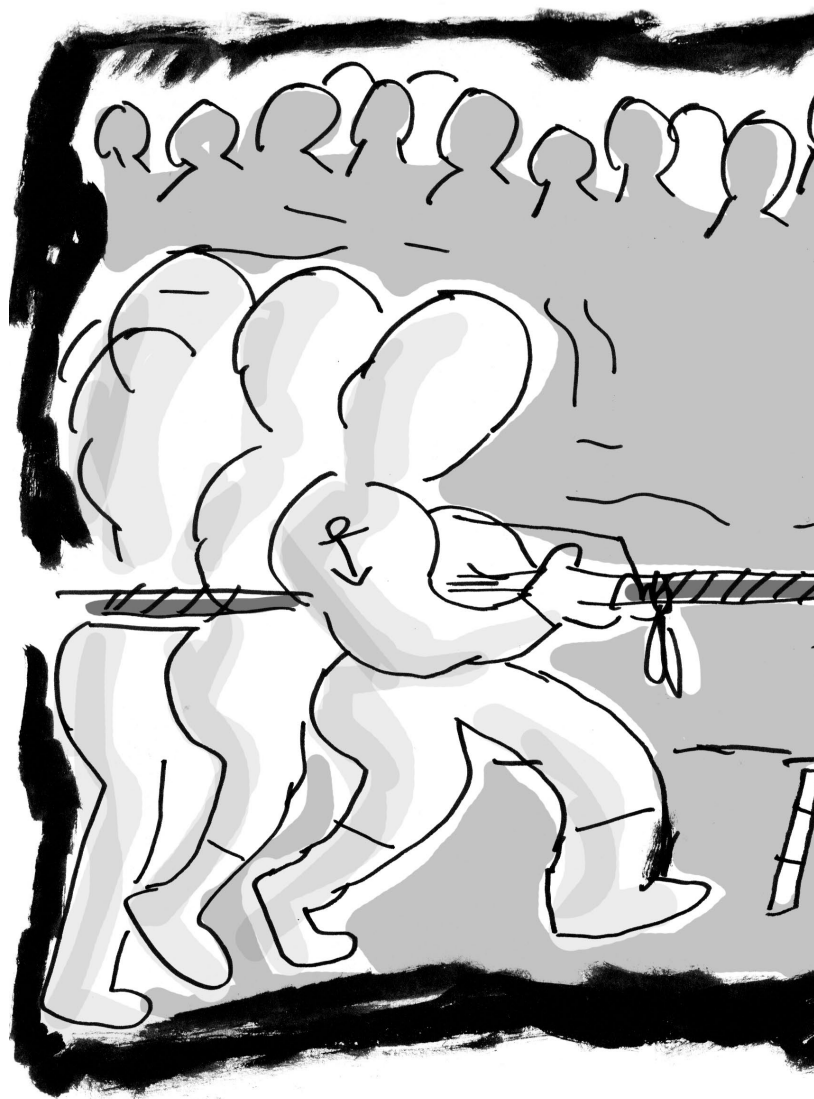
Alguns dels comensals han preferit portar-se el seu propi menjar, sembla ser que no es refiaven del cuiner nou que ha vingut aquest any. Sens dubte eren un perepunyetes ja que l'arròs estava bé, tot i que fer una paella per a 5000 persones no és cap tonteria.

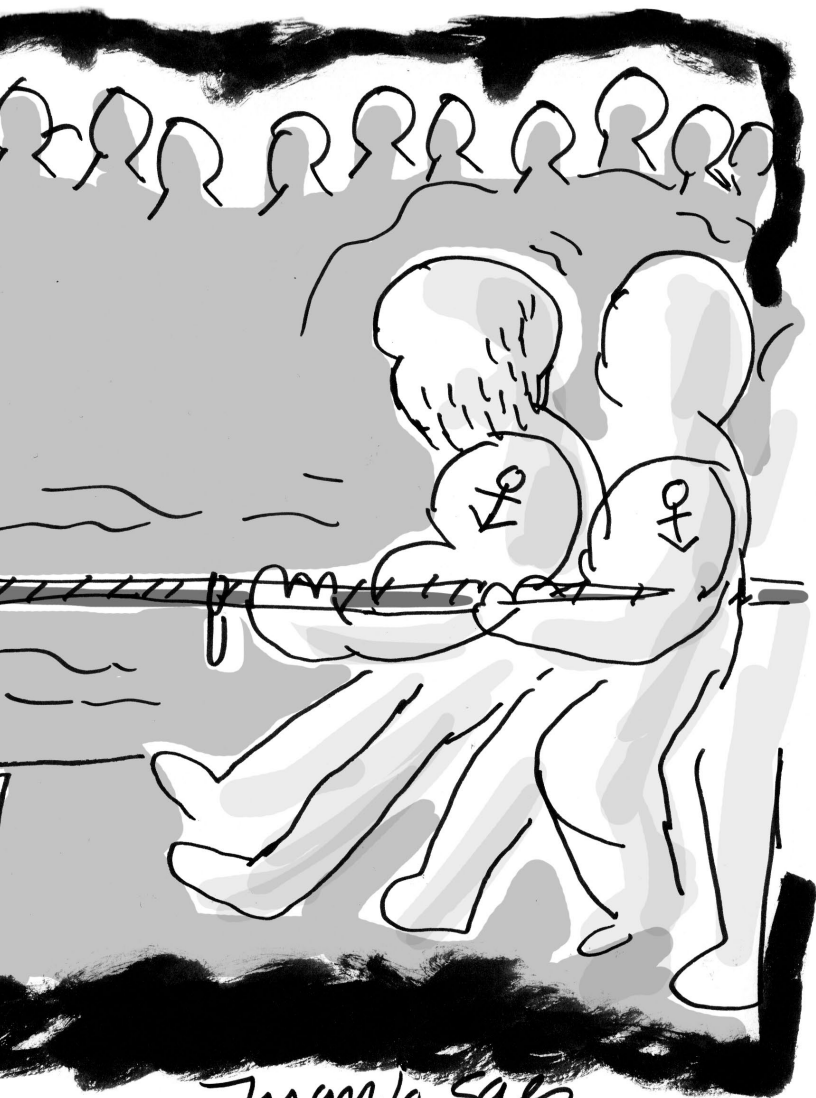

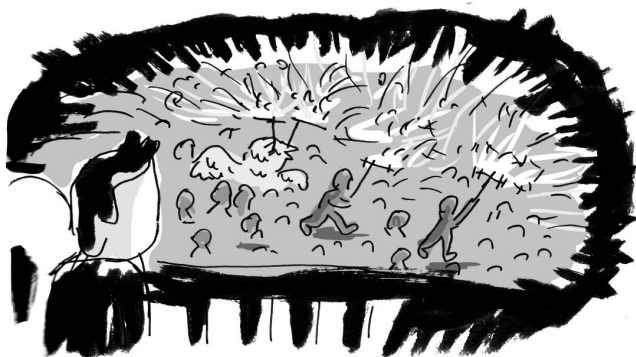
A la tarda ja m'he endinsat en el cor de la Festa Major: les competicions entre les dues colles del poble, els Blancs i els Blaus, més concretament l'estirada de corda. Com a la majoria de llocs on hi habiten humans, hi ha certa rivalitat i han tingut la brillant idea de convertir-ho en una festa; creant dos grups que competeixen entre ells en diferents proves i que intenten que, gràcies a ells, la Festa Major sigui millor cada vegada. Com podeu imaginar-vos aquesta és una nova tradició, terme en ell mateix contradictori. No pot ser nou i tradicional alhora, però si pensem que es fa des dels anys vuitanta doncs potser ja és tradició.

El moment de la Cordada no dura més de 30 segons i si contem els preparatius posa 20. És un moment de excés de testosterona i virilitat, a mi personalment aquests moments tan de mascles em fan una mica de por, però el moment en el que els dos equips tiren de la corda té una intensitat que et pot arribar a emocionar. Cal pensar que igual hi han 500 persones tirant d'una corda grossa com el braç d'un nen.

Juanjo Salas

A la nit he vist el correfoc, ja sabeu tots de què es tracta i no m'enrotllaré, tan sols he de dir que el llum i els colors des del balcó de l'Ajuntament m'han recordat a les pintures de Goya (ja ho sé ja que no és gaire catalana la comparació...).

El correaigua m'ha semblat força més original, idea postmoderna allà on n'hi hagi. Una espècie de Rock in Rio sense l'actuació dels Guns'n'Roses i tan sols amb cops d'aigua a pressió per tal d'evitar els desmais. Es podia veure a la guapa de la classe de l'insti amb la samarreta molla, algun que d'altre tanga, i adolescents i adults saltant al ritme d'una música d'intenció avantguardista dels anys '80 al costat del gran raig d'unes mànegues del calibre de la dels antidisturbis d'abans. El resultat de tot plegat desplegava una gran plasticitat.

Com us deia, avui ha estat molt més guai.
Foc, aigua i testosterona.

